

Dor timpuriu

Nicu Hăloiu

Dor timpuriu

De-abia ce se ridică a zorilor cortină
că trec alunecând umbre lungi de humă,
se duce care-ncotro, la locul ei în turmă,
când dimineața cade pe-o rază de lumină,
un început de toamnă se lasă greu în brumă!

E-o toamnă timpurie, mai rece, dar domoală,
prea puține frunze-au prins în vânt să cadă,
câte-un fuior de fum începe să se vadă,
deja mă duce gândul departe-n primăvară,
n-aștept cu nerăbdare nici iarnă nici zăpadă!

Că primăvara este ce-mi doresc mai mult,
când văd atâta viață în floarea din livezi,
când văd cum ghiociei ies de sub zăpezi,
când se întorc cocorii cu zborul lor tăcut,
când primăvară văd în ochii-ți dulci și verzi!